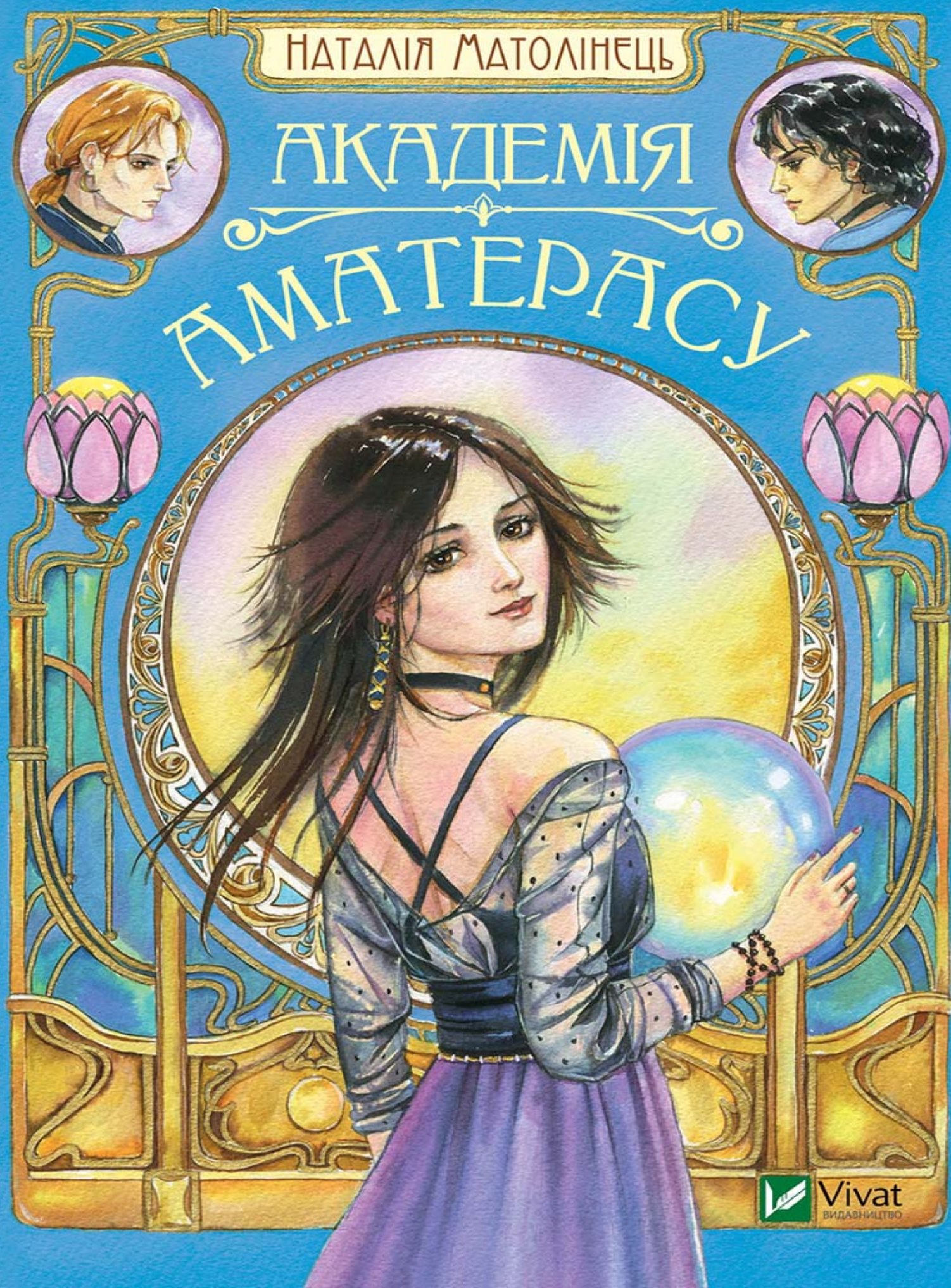

НАТАЛІЯ МАТОЛІНЦЬ

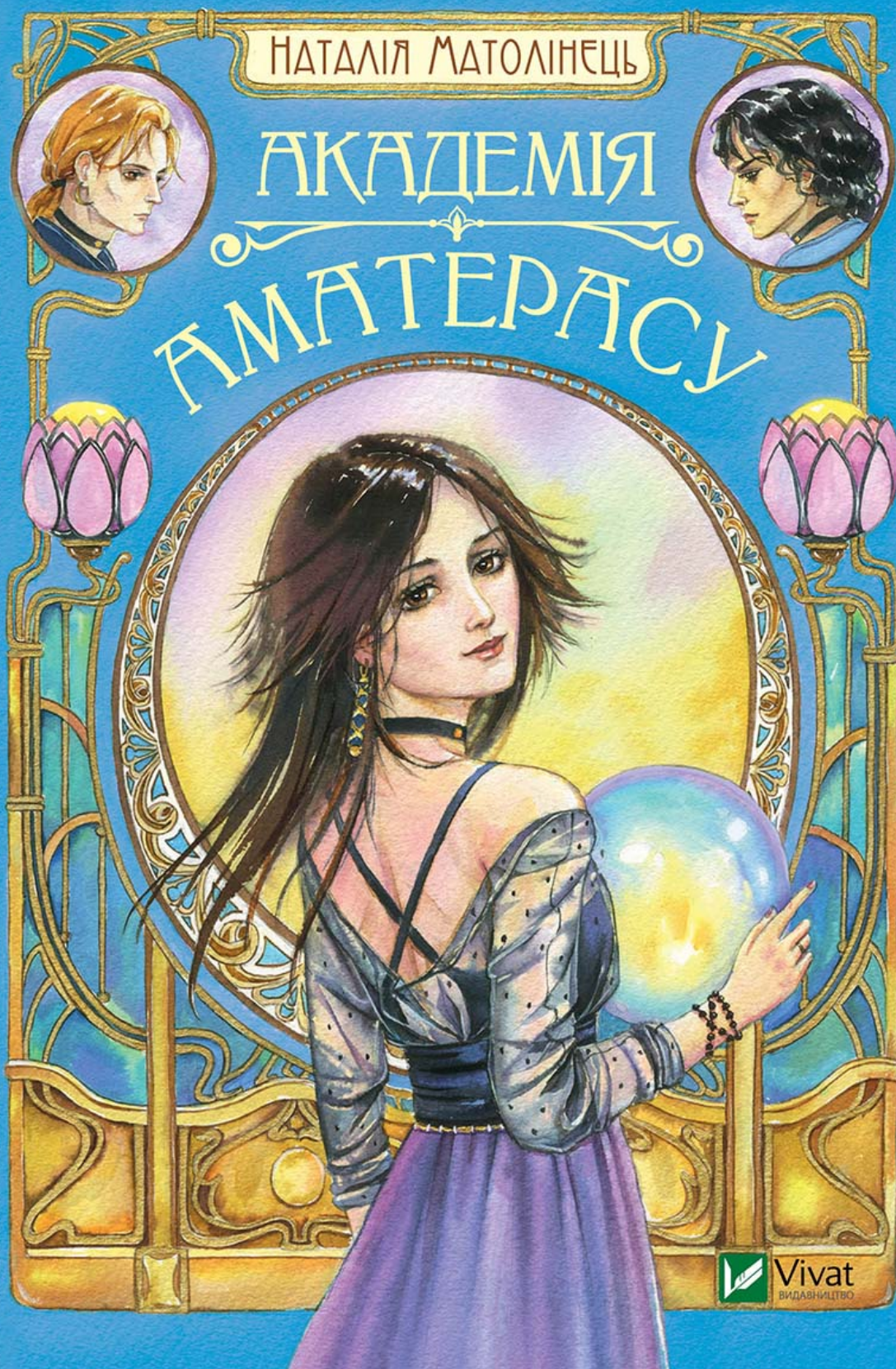
АКАДЕМІЯ АМАТЕРАСУ

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

НАТАЛІЯ МАТОЛІНЦЬ

АКАДЕМІЯ АМАТЕРАС

Наталія Матолінець

Академія Аматерасу

Роман

Харків

2019

Видавництво «Віват»
2021

ISBN 978-966-982-492-9 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Серія «Книжкова полиця підлітка» заснована 2016 року

Художник Євгенія Чистотіна

Електронна версія створена за виданням:

Матолінець Н.

Академія Аматерасу : роман / Наталія Матолінець ; худ. Є. Чистотіна. — Х. : Віват, 2019.
— 608 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).
ISBN 978-966-942-971-1

Рендалл відверто не щастить: її життя летить шкереберть, а сама вона опиняється в химерній Академії Аматерасу, куди приходять душі гордих богів, перероджуючись у нескінченному русі Колеса Долі. Тут могутні сили дримають до часу, коли озвуться на поклик Слів, а нові знайомі приховують таємниці, яких небезпечно торкатися. Та шляху назад для Рен немає, бо вона мусить відшукати відповідь на питання, яке дзвенить у голові: «Хто ти, Рендалл Савітрі?»

Це історія про те, що найзапекліші битви — завжди з собою, найважливіші подорожі — у глибини власної душі, а любов і дружба варті того, щоб виходити за межі своїх можливостей, стіни законів та навіть за грань життя і смерті. Адже не треба бути могутнім богом, щоб бути людиною.

УДК 821.161.2

© Матолінець Н. Я., текст, 2019

© Чистотіна Є. О., ілюстрації, обкладинка, 2019

© ТОВ «Видавництво “Віват”», 2019

Від авторки

Дорогий читачу, книжка, яку ти тримаєш у руках, — мій перший роман. Так, він побачив світ після «Гессі» і серії «Варта у Грі», але насправді саме «Академія Аматерасу» — перша, і я вирішила, що маю тобі про це розповісти.

Ця історія почалася давно, пройшла зі мною довгий шлях і зазнала численних змін (я певна, що на краще). Коли вийшла «Гессі», у мене часто запитували, чи буде продовження. Отож: ця книга — не продовження, натомість вона — початок циклу, в якому з'явилася історія про Гестію Амалію та інші пригоди, про які ви дізнаєтеся згодом. Я писала довго й багато, але саме «Академія...» відкрила етап, коли написане захотілося показати читачам. Саме з «Академії...» почалася моя мандрівка в інші світи з міфологічними богами чи могутніми магами. Ті, хто живе на сторінках цієї книжки, подекуди з'являться в наступних, «бо ми всі — нескінченна історія...»

Цей цикл не має обов'язкової послідовності, тож починати можна з будь-якої частини. Але всі, хто питає: «А що це за Академія така?» — після прочитання «Гессі» знайдуть свої відповіді тут. А всі, хто питатиме про Гайю після «Академії Аматерасу», знайдуть свої відповіді... дуже скоро.

А ще я вирішила: щоб повніше зрозуміти героїв, треба знати про їхні витоки. Тому додала словник із міфологічними божествами й поняттями, який стане в пригоді всім допитливим читачам — шукачам прихованих символів чи посилань.

І основне: так, в Академії перетинаються багато-багато міфологій. Але це зовсім інша історія, вона багато в чому не повторює канви міфів, тож приготуйтеся до несподіванок. І вперед, у пригоду!

Вступ

Незадовго до...

Я думаю, краще пропустити опис співбесіди, заяв і біганини, якою я займалась останні тижні. Адже ні гори паперів, ні суворі, почасти ексцентричні панове в приймальній комісії нікому не цікаві. Маю певність: зацікавити зможе директорка, тож про неї я неодмінно розповім згодом.

Адже сьогодні чудовий день, явно не створений для довгих історій. І до всього — я поспішаю.

Червоне око світлофора дивиться з німим докором, але найближче авто ще так далеко!.. За мить я зрозумію, що це хибна думка. Та лише за мить... Зараз же весь світ перетворюється на скрегіт гальм.

Якби в мене була ще секунда в запасі, я б спробувала відсахнутися. Точно. Неодмінно. Але заціпеніння відбирає дрібки часу. Тож замість рухатися — стою, скам'яніла перед очима смерті, а в голові вибухають самі лиш уривки думок, мовби ще пручаються. Я до мурашок по шкірі відчуваю й усвідомлюю все: удар, падіння, закладені вуха. Смерть пахне паленим листям, яке куриться вздовж дороги.

А день справді мав стати чудовим. Мій перший і — тепер уже — останній день в Академії Аматерасу.

...Десь далеко в цю самісіньку мить крихітне горнятко з ранковою кавою вислизнуло з рук директорки, описало півколо в повітрі, заляпало червоний шовк її улюбленої сукні й розбилося на друзки після немилосердної зустрічі з підлогою.

— Та щоб тебе Стовпи забрали... — пошепки вилаялась Аматерасу, котра помилково вирішила, що бите горня — її найбільша біда на цей день.

Адже вона не знала, що за хвилину-дві до неї зазирне перший заступник Одін і повідомить про загибель Рендалл Савітрі.

Задовго до...

Свято Сонця 1 року 8 кроку Колеса Долі

Іржавий прут стирчав із ноги вище від коліна й не давав поворухнутись без пронизливого болю, котрий долав усі блоки. Від шоку дівчина не могла згадати, як, у біса, прут тут опинився, проте розірвана сукня стрімко вкривалася кров'ю, й належало її спинити, перш ніж це втратить сенс, як уже втратило його все інше.

— І отакий кінець Академії! Добре, що Аррі не завітав на випуск...
— Дівчина, учорашня студентка, відкинула за спину лавину волосся і склала руки на грудях.

Погляд блукав по спопелілій землі та руїнах, які ще вчора стрімко здійсмалися Центральною вежею. Ні сліду від свята.

— Вони перерізали *всі* Нитки, — повідомила чорнявка, котра притулилася під уламком стіни поруч і зосереджено стирала кіптяву з лица із гнівно настовбурченими бровами.

— Тоді нам не сягнути до тих, хто пішов уперед. — Сивоволосий, хоч і юний з вигляду хлопець похитав головою. — Навіть не дізнатися, чи вони вижили.

— Іштар мертва. Достеменно і точно. — Іще один студент наблизився до них та присів на землю. Його сполотніле обличчя почало виявляти емоції, наче проривало льодову маску.

— А що ти хотів — вона оберігала Намисто.

— І не мала там бути *сама*! — Юнак зірвався на ноги, схопив товариша за роздерту одіж, проте, замість вимістити на ньому свою безпорадну злість, опустився навпочіпки, душачи в горлі хрип.

Чорнявка провела рукою по землі — за її пальцями тяглися попелясті доріжки.

— Якби Тріаду сформували завчасно, як це робили завжди, ми б не програли. Ми б не поставили нічого під загрозу, дотримуючись правил. Якби Ама та Герес...

— Помовч, Нут. — Сивоволосий студент виразно скопив погляд у бік дівчини в червоному, яка стояла неподалік і здавалася надто яскравою на тлі згарища.

Вона тут же озирнулася й відкарбувала:

— Герес першою посягнула на *моє*.

Гострі очі, котрі ввібрали в себе найвищу гордість, мовби кидали виклик цим руїнам, решткам вогню і далекому ворогові.

— Академії кінець, дурепо, хоч ти скільки кирпичу дери, — сварливо заперечила чорнявка, котру назвали Нут. — Усе «твоє» — пішло, здиміло, зникло!

— Стіни зруйновані, так. Проте відколи це *Академія* стала просто будівлею? — Дівчина в червоному випросталася, мовби внутрішня струна тягла її вгору просто за кінчик підборіддя. — Я прошу вашої допомоги — і ми піднімемось.

— А це нічого, люба Ама, що *жодного* з кандидатів до Тріади більше не залишилося? — прошепотіла білявка, котра вже позбулася прута в нозі й, помітно кульгаючи, наблизилася до гурту.

— Діто, *люба*, тобі мене замало? — перекинула її та, котру назвали Ама. — Вони недосяжні зараз, але живі. Я певна цього. Тож і нам слід рухатися вперед. Як усі й хотіли: Афінa, Індра, Іштар... — Голос її здригнувся, але дівчина спромоглася додати ще одне ім'я: — І Зеусу.

«Краще б вона хоч раз визнала, що їй боляче», — подумала Діта, спираючись на здорову ногу. Але Ама в кривавому, як ніч їхнього випуску, багрянці лише мовчки стежила за зоряним небом.

— Скоро зустрінемося. — Вона всміхнулася до далеких зірок, мов чекала, що хтось вийде і скаже: «Ця ніч — лише поганий сон. Непорозуміння. Невдала вистава...»

Та цього не сталося. Тож дівчина глибоко вдихнула і відірвала погляд від неба. Попелище і кров — ось що було тепер їхньою реальністю.

— Ді'ане, будь ласка, допоможи Діті, бо вона радше сплине кров'ю, аніж відірве хоч шматок своєї сукні, щоб перев'язати рану. — Ама спробувала надати своєму голосові наказового тону: — Нут, припини злитись на мене і спробуй знайти тих, хто вижив. Одіне, а ти знадобишся тут.

Вона дочекалася, доки всі, крім сивого студента, розійдуться, й прошепотіла:

— Адже *він* був би радий, що ми не здаємося?

— Так, звичайно. — Ужалений цими словами, Одін відвів погляд і потер золотий перстень на правіці. Але й вмістилище сили не давало йому відчуття колишньої могуті.

Того ж дня Аматерасу но Мікамі була обрана новою директоркою ще не створеної, нової Академії і заповзялася змінити світ. Багато світів.

Частина перша. Лицар і його Хаос

Частина перша

Лицар
і його Хаос

РОЗДІЛ 1

Поганий ранок Закса Нортон

Пора цвітіння, що вже закінчувалась, приносила звичні проблеми: пелюстки, зірвані вітром, жваво залітали до рота, вперто заліплювали окуляри та непомітно застрягали у волоссі.

Хлопець зменшив швидкість, відпустив кермо велосипеда і простягнув руку, щоб зітнути кілька гілок, вкритих біло-рожевими квітками. Йому страх як кортіло привезти сьогодні подарунок для Нікти.

І він, певна річ, не очікував, що ранковий перехожий вилетить з-за повороту, ризикуючи вгрататись об переднє колесо. Хлопець ледве встиг схопитися за кермо та різко вивернув його праворуч. Проте не втримав рівноваги й упав просто в запилюжену купу опалого цвіту, яка миттю здійнялася вгору, обсипаючи з ніг до чорнявої голови.

— Дивитися треба, куди летиш! — гаркнув він, незграбно вибираючись із-під велосипеда. Щоби вже заливали плями рум'янцю, нагадуючи, що й сам мав би за дорогою дивитися, а не квіти дерти.

Скельця окулярів зблиснули серед пелюсток, і хлопець сягнув по них. Коли тонка чорна оправа повернулася на кінчик носа, світ втратив розмитість і виявилось, що винуватець аварії — незнайома дівчина. Побачивши, що все на позір гаразд, вона пробурмотіла невиразні вибачення. І — чкурнула геть.

— Чудово! А мені від цього типу полегшає? — крикнув хлопець навздогін, гамуючи в собі роздратування.

На його обурену думку, вранішня вар'ятка мала б поцікавитися його станом, перш ніж зникати в невідомому напрямку. Хоч він і тішився

власній неуразливості, але випадкова зустрічна про неї точно не знала. Він оглянув велосипед, оцінюючи пошкодження. Провів вказівним пальцем по подряпаній рамі. Пофарбований у синє метал неохоче скрипнув, зайнявся слабким світінням і знову повернувся до початкового стану.

Рендалл Савітрі — вона ж «вранішня вар'ятка» і просто Рен — поспішала до Академії, подумки проклинаючи свій будильник, який з усіх можливих днів вирішив не задзвонити саме сьогодні вранці. У її перший навчальний понеділок. До всього — ледь не зіткнутися з велосипедом! Внутрішній голос уже відчитував її за це, нагадуючи, якою іронією долі було б пропустити початок навчання через аварію. Вдруге.

Погано знайомі вулиці плуталися перед очима, а серце гупало й підстрибувало вгору-вниз, як жертва шаленого атракціону. Дівчина відкинула назад розтріпане волосся й уповільнила ходу лише тоді, коли попереду, в кінці квітучої алеї, з'явилася висока брама Академії. Вона здіймалася поміж деревами нагромадженням кованих візерунків і непрохано нагадувала вхід щонайменше в інший світ.

Перед брамою новоспечена студентка видихнула з полегшенням і вперлася руками в коліна, щоб перевести дух. А тоді облизала губи та проказала повільно й чітко, як наказувала директорка ще на співбесіді:

— Рен-далл Са-віт-рі.

Брама блимнула каскадом червоних вогників, але не відчинилася. Натомість згори пролунав іронічний голос:

— Кхм, панянку, це ви хочете мені повідомити про своє непереборне бажання нажити проблем?

— Яких ще проблем? — Дівчина випросталась, спантеличено вишукуючи джерело голосу. — Я волію потрапити досередини.

— І відколи це вам можна досередини?

— З моменту вступу, ні?

— Браво! Перша правильна відповідь. Та на правах Брами мушу відмовити вам у цьому і раджу нині заганяти своє життя в прірву

безвиході подалі звідси. Бо ви — повноправна студентка Академії Аматерасу.

— Отож-бо! Відчиняйте швидше. — Рен нетерпляче постукала у ворота, хоч і передчувала, що це ефекту не дасть.

Поміж кованими лозами за нею спостерігали фігурки химерних створінь із лукавими посмішками, проте голос не належав жодному з них.

— Панно, — скрушно повела далі Брама чи хтось, хто ховався за нею, — не вистачає вам дрібненької деталі, щоб увійти.

— Сподіваюся дізнатися про цю деталь, — процідила Рен, щиро сподіваючись також, що ніхто не помітить, як вона зранку веде розмови з кованою брамою.

— Ваша форма, — драматично відказав голос. — Наскільки я бачу, а бачу я незлецьки, вона цілковито відсутня.

— Мене не попереджали, що тут носять форму. Гаразд, винесіть мені догану абощо...

Дівчина зиркнула на годинник і зрозуміла, що шанси встигнути на першу лекцію неухильно зменшуються.

— Ні-ні-ні, це не в моїй владі. Та коли бажаєте доброї поради, то біжі-іть відсіль, бо в пані директорки нині такий настрій, що скисла слив'янка, — відказала Брама в унісон із блиманням червоних вогників і погасла.

— Пречудово... — Дівчина опустила на бордюр і підперла голову руками. — Звідки, скажіть, я мала дізнатися про вашу форму? — пробурмотіла вона до усміхнених рогатих потвор, які ховалися в металевому листі.

— Статут Академії, стаття шоста, — повідомив виважений голос.

Рен підвела голову і помітила високу дівчину, яка минала її, навіть не зачепивши поглядом. Бездоганно випрасувана сіра спідниця, жакет, застібнутий на всі гудзики, і бежева блузка — оце, мабуть, і є форма Академії. Студентка скидалася на першу відмінницю або ж горду красуню. Віяло від неї крижаною незворушністю — так, що здавалося: під довгими віями ховаються льодини замість очей.

Рен, певна річ, не читала статуту, про який нагадала незнайомка. Вона забула про нього, як і про більшість речей, які щось важили до аварії.

— А де ж мені?..— Не встигла Рендалл закінчити запитання, як потенційна однокурсниця щось шепнула до Брами, простягла праву руку і... пройшла. Пірнула просто крізь зарості з металу, наче то ріденький живопліт!

Рен підхопилася вслід за нею, але ледь не врізалась у холодне залізо.

Тоді ж вона відчула на собі новий погляд. Такий, наче в спину тицяли голками. Озирнулася — палючі очі незнайомця та волосся кольору лісової пожежі створювали трохи хиже поєднання. Судячи з вигляду (світла сорочка, сірі штани й піджак, недбало закинтий на плече), то був ще один студент Академії.

— Ти що — геть очманіла? — заявив він.

Дівчина на таку заяву не одразу знайшла слова у відповідь. Студент продовжив:

— Ти що — не знаєш? Без форми до Академії не втрапити.

— Дякую. Вже дізналась — і без твого хамства, — холодно відказала Рен, бо, на її думку, кликати незнайомих людей «очманілими» інакше, ніж хамством, і не назвеш.

Мить — і хлопець уже насувався на неї.

— Новенька, так? Розпитай, що сталося з Сетом, перш ніж наступного разу вирішиш зі мною заговорити таким тоном.

Щось у хлопцевих очах змусило Рен притулитися спиною до Брами. Вона відчула, що з тріском провалює задум не нажити недоброзичливців в Академії з першого ж дня, хоч і не розуміла злості незнайомця ні на йоту.

Студент тим часом поклав праву долоню на металеве плетиво і процідив:

— Закс Нор-тон.

Брама загорілася червоними вогниками, й іронічний голос ожив:

— О, та це ж сам Нортон, гроза всіх носів! Що, й на мене нападеш? Та біда, вар'яте, у мене немає носа, щоб розкришити його! Жодного носа на всю-всеньку Брам.

Студент опустил голову й пошепки вилаявся. Уголос він заговорив стримано:

— Тиждень минає сьогодні по обіді. Дайте пройти.

— А теперка обід, Нортоне? Побійся богів, оце час летить!

Хлопець відійшов на кілька кроків і гаркнув до Брами:

— Директорко, мені *треба* на заняття! Сьогодні важливі практичні...
— Припніть язика! — Голос раптово обернувся жіночим і владним.
— Директорко Аматерасу, — процідив рудий. — Дозвольте мені повернутися до навчання. Я усвідомив свої помилки і смиренно прошу вибачення.

— Тоді помовчте, смиренний Нортоне. Часом це корисно... Савітрі, якщо вам потрібна форма, то ви б знали, де її замовити, якби не полінувалися прочитати статут перед першим навчальним днем, який і без того перенесли на шість місяців. Також я вас *особисто* попереджала про деталь, яку ви повинні носити завжди з моменту вступу. Забули?

— Вибачте, директорко Аматерасу, — пробурмотіла дівчина і швидко спробувала згадати, куди ж вона запхнула медову намистину на чорній стрічці, яку отримала після співбесіди. — Це не повториться.

— Ох, сподіваюся! Що ж до вас, Нортоне, я схвалюю таке прагнення до знань. Але оскільки вас відсторонили за жахливі комунікативні навички, то спершу потренуєте їх із новою студенткою. Отримаєте допуск тоді, коли Рендалл Савітрі пройде крізь Браму. Час пішов!

Червоні вогники згасли.

— У мене зараз лекція Тота, — визвірився Закс, поглядаючи на дорогий з вигляду годинник на зап'ясті. — А через тебе, чорт забирай, я її пропускаю...

— Взагалі-то, ти її пропускаєш через своє покарання, яке ще не закінчилося.

Обличчя Нортонна поволі набуло відтінку його волосся.

— Я — додому! — Рен намагалася не дивитись у його бік. — Живу далеченько, тож поки дістануся туди та знайду кулон, лекції вже закінчаться.

Проте за кілька кроків Нортон наздогнав її й повідомив тоном, який не передбачав заперечень:

— Ми на таксі. На четвертій парі в мене практичне у заступника директорки, яке я не збираюсь пропускати через чийось діряву пам'ять.

— У мене грошей немає на ці витребеньки, — висунула Рен свій останній аргумент проти таксі.

— Ну а в мене немає часу. Ходімо вже!

— Чекай отут. — Рен прочинила двері своєї тісної квартири, сподіваючись, що новий знайомий не захоче зайти на чай.

Закс Нортон за всю дорогу не сказав ані слова, лише тупився в книжку. Зараз він зупинився на порозі та з підозрою розглядав пощерблені кахлі на стіні. Дверцята комода перекошилися, півтемрява погано маскувала потертий килим, на гачку біля дверей висіли кросівки.

— І куди ти запхала свій СВІТ? — поцікавився Закс сторожким тоном людини, яка ніколи не бачила найдешевших студентських квартир.

— Свій що? — крикнула Рен з кімнати, де саме зосереджено вивертала вміст шафи в пошуках крихітної намистини.

— Ти що — не лише статуту не відкривала, а й усю промову директорки на співбесіді прослухала? СВІТ — Середовище Втілення І Трансформації... Заради богів — знайшла?

За півхвилини Рен відчинила двері й переможно продемонструвала Заксові кулон:

— А знайшла!

Намистина блискотіла, хоча запилюжена чорна стрічка свідчила, що Рендалл Савітрі не надто піклувалася про долю свого СВІТу останні півроку.

— Тоді ходу. — Хлопець нетерпляче постукував кісточками пальців по брунатній оббивці дверей. — Директорка мала б тебе просто відправити додому сьогодні. Але ні, їй, як завжди, забаглося втілити спонтанну вигадку.

— А що, маєш паскудні стосунки з нею?

Хлопець смикнув плечима замість відповіді. За всю дорогу назад він не зронив ані слова. Мабуть, книга видалася шалено цікавою.

Після того як Брама пропустила їх без в'їдливих коментарів, а надміру драгівливий студент покинув Рендалл просто посеред подвір'я

Академії, вона відчула неймовірне полегшення.

Дівчина роззирнулася. На землі лежала тінь головного корпусу, який скидався на творіння схибленого архітектора без натяку на єдиний художній задум. Перед входом блискотів фонтан, оточений півколом лавок. Обабіч пірнали в зарості широкі алеї. І, як на зло, жодних дощок оголошень.

— Вибач. — Рен зупинила студентку, котра здалася їй найприємнішою. — Чи не підкажеш, де зараз лекція в першокурсників?

Дівчина — зовсім підліток з вигляду — відказала геть не приязно:

— Тут немає першокурсників.

— А куди ж мені тоді? — Рен остаточно розгубилась.

Студентка вже розвернулася на низьких підборах і крокувала далі, але за кілька секунд обернулася, аби запитати:

— Ти новенька? *Зовсім* новенька?

— Так. Сьогодні перший день... Мене звуть Рендалл Савітрі!

— Не варто представлятися. Я не запам'ятаю — вас тут забагато. — Дівчина неухважно погладила своє волосся, зв'язане у два хвостики, які вибивалися з-під відрослого каре. — Хочеш, то йди зі мною. Посидиш на занятті, а опісля знайдеш директорку і розпитаєш про розклад.

— Дякую. Я вже думала, що мені ніхто не допоможе.

— Тобі ніхто й не допоможе, — осміхнулася студентка. — Я Нікта Ромі. Ходімо, пара вже почалась, а на заміні зануда Нут — вона ненавидить спізнення!

На навчальну аудиторію приміщення, куди вони прийшли, скидалося найменше. То була півкругла кімната з високою стелею та вікнами в два людські зрости, без парт і стільців, зате з купою прозорих сфер, яка здіймалася в центрі й дивом не розвалювалася.

— Яка пара взагалі? — пошепки спитала дівчина в Нікти.

— Вирощування мрій. Практичне.

Супутниця діловито протиснулася вперед через юрбу студентів, здобрюючи свій рух бурмотінням «та дайте пройти!».

Рен вирішила робити все те, що й міднокоса Ромі, та ловила на собі здивовані погляди. Без форми Академії злитися з гуртом не вдавалося.

Нікта з безпосереднім виглядом підійшла до сфер, узяла навмання одну з них і, мимохідь уклонившись викладачці, повернулася до однокурсників. Та щойно Рен теж вийшла вперед, як сувора на позір професорка торкнулась указкою її плеча й заплющила очі, наче силкувалася пригадати щось.

— Студенти! — щойно указка здійнялася вгору, запала тиша. — Це ваша нова однокурсниця, Рендалл Савітрі. Сьогодні вона нарешті розпочне навчання.

Рен не знала, чи варто їй щось казати, тому лише окинула поглядом юрбу і непомірно запримітила невисокого хлопця в прямокутних окулярах, ранкового велосипедиста. Студент, очевидно, теж пригадав зіткнення, бо його обличчя скривила презирлива міна і він зашепотів щось до хлопців поруч.

— Зігфріде, прошу зберігати тишу! — гримнула викладачка. — Савітрі, а чого ви стовбичите? Можете йти.

— Гей, Савітрі... — Хлопець, названий Зігфрідом, щось прошипів їй услід, але дівчина не розчула. Та, правду кажучи, їй не дуже й хотілося.

Натомість Рен озирнулася на професорку Нут, подумки порівнюючи її з директоркою, володаркою такого ж смоляного, тільки значно довшого волосся та владного голосу.

— Пані Лакшмі не зможе провести заняття, проте практичне все одно відбудеться. — Викладачка постукала указкою по сферах, і вони відгукнулися дзенькотом. — Прошу всіх, хто досі гаяв час, узяти обладнання і вкласти в нього *одну просту мрію*. Наголошую спеціально для Ромі: одну, а не безліч! Після цього обміняйтесь обладнанням із партнером. Мрія повинна бути *здійсненою*, Нортоне. — Дівчина помітила віддалік ще одного нового знайомця. — Завдання — побудувати схему і показати мені. Запитання?

Студенти мовчали. Рен зраділа: вона зналася на роботі з мріями ще з часів коледжу. Адже їй доведеться наздоганяти з усіх предметів...

— Отже, згрупуйтесь по двоє. — Професорка взяла зі столу список. — Діке — Зігфрід, Тесс — Ашторет, Ньєрд — Персей, Савітрі — Нортон, Ромі...

— Пані професорко! Який сенс ставити мене в пару з новенькою? Вона ж уперше.

— Вона прийшла на практичне, інше мене не цікавить. Маєте що заперечити, Нортоне?

Крижаний тон викладачки вмить змусив хлопця притлумити всі претензії. Він неохоче підійшов до Рен і простягнув руку:

— Вашу мрію, Савітрі.

— Прошу. — Дівчина простягнула «обладнання». — Вашу, Нортоне?

— Це якесь знущання, що мені вдруге за день трапилася *ти*, — буркнув він і тицьнув сферу в руки Рен.

— Знаєш, із таким ставленням тобі не вдасться виконати завдання. Я на цьому трохи знаюся.

— Не треба тільки мене повчати. Тут задосить охочих на це.

Рендалл відвернулася і відійшла до вікна. Знала добре: перш ніж братися за чужі мрії, потрібно налаштуватися на добрий лад, а в рудого студента була на диво неприємна аура. А от його сфера повнилася теплим світлом. Дівчина заплющила очі і, перш ніж вибудовувати схему, спробувала зазирнути всередину й торкнутися того, що ховалося в душі Закса Нортона.

Там, у глибині, яскріло щось невловне. Сенс вислизав, як самотній листок у вихорі. Перед внутрішнім зором Рен пролітали пишні зали й озивалися лункі кроки. Дзвеніли танець і розсипи іскор у волоссі. Руде волосся — Заксове? Ні, значно довше. І сміх, що луною сипався попід арками. І слова, яких дівчина не могла розчути, але розуміла, що вони важливі. То не була проста мрія про високу оцінку, ні. У полоні тонкого скла причаїлося заповітне бажання...

— Савітрі! — Голос професорки Нут вирвав з коловороту чужих емоцій. — Савітрі, негайно поверніть сферу Нортонові.

— Чому? — Дівчина інстинктивно притиснула її до грудей. Непоясненне бажання зайнятися цією мрією пускало міцне коріння в думках.

— Давайте, давайте... Нортоне, я, здається, попереджала вас *особисто*, що мрія повинна бути простою. І здійсненою — від слова «здійснитись».

— О, Савітрі мене сама запевняла, що вона знається на таких завданнях, — хмикнув хлопець, і Рен примітила, що в його очах

набагато більше багрянцю, ніж карого.

— Нортоне, якщо ви вважаєте, що в такий спосіб дуже дотепно познущалися з новенької, то попрошу вас покинути моє заняття.

— Не просить, — осміхнувся Закс і миттю рвонув геть із аудиторії.

Ніхто не надав цьому значення: студенти зосередилися на своїх завданнях, і лише декотрі зацікавлено зиркнули в бік виходу. Тож, мабуть, вогняний однокурсник нерідко так повадився — вирішила подумки Рен.

— Ідіть уже, обговоріть із директоркою ваш розклад, — наказала викладачка.

Сфера Нортоне досі пульсувала закличним світлом. Дівчина закусил губу. Вдома вона могла б зайнятися цією мрією, зростити її — повільно та виважено. Вдома вона була однією з кращих. Тож і зараз руки самі тяглися до важкого завдання, але не суперечити ж викладачці.

— Я хочу скласти практичне, — мовила дівчина. — Я чудово знаюся на роботі мрієростів.

На підтвердження своїх слів Рен відгорнула волосся та продемонструвала те, чим пишалася, — довгасту сережку в лівому вусі. Темний футляр для крейди подарували їй до випуску — як відзнаку. Лаковане чорне дерево, схоплене двома рядами срібних гілок, завжди було з Рен. Хоча використовувати крейду, заховану всередині, не випадало ще жодного разу — вона чекала найскладніших завдань. Викликів — таких, як мрія Закса Нортоне.

Професорка Нут не звернула на сережку уваги. Вона роззирнулась аудиторією і покликала для Рен нового напарника. Ним виявився невисокий хлопець із червоною пов'язкою на голові, з-під якої виривалося пишне, пещене волосся. Викличний погляд одразу ж згасив вітальну усмішку, яка була готова з'явитися на вустах Рендалл.

Студент без зайвих питань обмінявся з нею сферами. Дівчина занурилася в читання — цього разу мрія не здавалася чимось неймовірно далеким чи хвилюючим. Хлопець лише хотів високий бал із практичного. Подумки вибудовуючи вузли підтримки, яких і знадобилося небагато, Рен раділа — напарник працював акуратно, вміло та сам наближався до здійснення бажання.

За кілька хвилин професорка Нут зауважила, що в юнака (звали його Веретрагною) вдалася чудова схема, тож він цілком заслуговує на найвищий бал.

— А що у вас, Савітрі? — Викладачка повернулася до дівчини й примружила темно-сині очі.

— Щось не так? — насторожилася Рендалл. Внутрішній голос підказував, що вона припустилася помилки, але якої? — Я повністю виростила мрію. Вибачте, трохи захопилася, поки будувала схему... — краєм ока дівчина помітила, що й сусідні дуети позирають у їхній бік.

Професорка Нут поморщилася, наче погано розчула.

— Ви зробили *що*?

РОЗДІЛ 2

Всесвітній потоп вирішує всі проблеми

— Вітаю, ви нас усіх здивували! — повідомила директорка після довгих перемовин із колегами.

Останню годину Рен провела в кабінеті Аматерасу, вслухаючись у розмову тієї з професоркою Нут і грізним на вигляд сивим викладачем. Виявилося, що того звати Одіном і він не абихто, а перший заступник очільниці.

Зі слів викладачів випливало, що Савітрі зробила щось геть незвичайне, а також що *ця Савітрі* — це не *та Савітрі*. Бо *тій Савітрі* сили мрієрости не приписували. Хто така «*та Савітрі*», Рендалл не уявляла.

Поки точилася суперечка, вона розглядала прилади на полицях. Один із них нагадував автомат, який за дріб'язок із кишень видає круглі цукерки. Тільки замість цукерок усередині ховалися медові намистини з яскравим полиском — зовсім як її кулон. Дівчина не могла їх роздивитися зі свого місця в м'якому кріслі. Та вставати й підходити ближче, поки про неї говорять сама директорка і двоє викладачів, здавалося нечемним. Хоча ті й не звертали на Рен жодної уваги.

— ...Але якщо вона не *та Савітрі*, — стишила голос професорка Нут, — то маємо ще одну кандидатку.

— Так, на жаль, — погодилася директорка. — Це обговоримо згодом. Наразі треба призначити їй координатора.

— Інакше вона ж тут помре. — Нут поправила масивні окуляри. Вони, як і її обтяте над плечима волосся, відсвічували синявою.

Рен втиснулась у спинку крісла. Помирати їй, певна річ, не хотілося. Не після аварії, яка вже відібрала ледь не всі спогади та півроку життя.

Заступник захрускотів пальцями.

— Знадобиться сильна противага. Та й захист не зашкодить, поки вона така слабка, як...

— Як і всі новенькі, — хутко перебила Аматерасу. Здається, вона єдина пригадувала, що Рендалл їх слухає. — То кого порадите? Може, Енліля? Він останнім часом має знудьгований вигляд на індивідуальних.

— *Я категорично* проти того, щоб навантажувати його турботою про нових студентів, — заперечив Оділ. — Претендент на Тріаду повинен зосередитися на завданнях вищого рівня.

— Може, Дін? — запропонувала Нут. — Вона товариська і доволі сильна, проте не настільки, щоб опинитися поруч із Енлілем та Агні.

— Фрігг Дін зайнята. А ще — я б не радив нікого скидати з рахунків, поки ми не зняли бодай стихійного ліміту.

— А чому б не Нортон? Він, звичайно, не дарунок Колеса Долі, зате і спуску їй не даватиме.

Зачувши ім'я рудого студента, Рен прислухалась уважніше.

— А це ідея, варта спроби. Вони сьогодні вже мали спільне завдання від мене і навіть не повбивали одне одного, — погодилася директорка, постукуючи кісточками пальців об край столу, і вигукнула: — Нортоне-е!

За мить щось зашипіло, наче в поламаному телефоні.

— Пані директорко? — Голос Закса, навіть викривлений шипінням, важко було не впізнати.

— Від сьогодні будете координатором Савітрі. Допоможете їй звикнути та заодно розвинете свої навички спілкування без гаратання людей головами об столи.

— Вибачте, не буду, — відповів хлопець із підкресленою ввічливістю. — Мені вистачає роботи після вимушених пропусків. Дякую за розуміння.

Аматерасу безмовно закотила очі, тоді шепнула щось — і зв'язок перервався. Внутрішній голос підказував Рен, що її щойно врятували від страшної рудої проблеми на всю голову.

— А в його сестри були виняткові показники — любо пригадати, — зітхнула професорка Нут так, наче мала напоготові дані про успішність студентів за багато років. — Зірка Академії, Гайя Нортон...

— Краще б до нас прийшла сестра нинішньої Зірки, Агні.

— Колеги, спокійно, — озвався Одін. — Оберімо безвідмовний варіант — пропоную призначити Діке.

— Отже, проблему вирішено, — Аматерасу обірвала зв'язок із Діке, яка погодилася негайно, і задоволено всміхнулась, поправляючи довгі рукави сукні, вимережані золотавими нитками. — Савітрі, координаторка допоможе в усіх питаннях. Розклад у вашій правій кишені, він оновлюватиметься щотижня або в разі термінових змін. Картка для стипендії — у лівій. Нараховуватиметься щомісяця, з першого по третє число. Сума залежатиме від ваших успіхів чи невдач.

Золота пластинка, яку дівчина дістала з кишені, зблиснула символом Академії.

— До якого банку мені звертатися? — сторопіла Рен, коли не знайшла на картці жодного слова про це. — Ну, в разі чого.

— Вам не доведеться звертатися до банку. Проблем не виникатиме — трохи неймовірностей про людське око ми можемо собі дозволити. Але вашу стипендію фінансує цілком суцільний і вельми успішний бізнес. Тож не переймайтеся щодо цього. А тепер — уперед, на практику!

Щойно опинившись за дверима, дівчина сягнула рукою по розклад: складений удвоє шматок паперу справді знайшовся в правій кишені. На ньому каліграфічним почерком хтось уже вписав предмети, імена викладачів та час проведення занять. Рен зрозуміла, що бракує номерів аудиторій. Тож вона вирушила вперед навмання, сподіваючись спитати про свою практику в першого стрічного студента. Тільки б не Нортон.

Незнайомі коридори здавалися старовинним лабіринтом, і, навіть не знаючи кількості студентів, дівчина була певна, що більшість аудиторій не використовують за призначенням. Замки на декотрих дверях красномовно свідчили про влучність її здогаду.

— І де ж у нас ця практика... — Рендалл уважно роздивлялась вимережані тонкою різьбою двері, вирішуючи, чи вже проходила повз них. На біду, жодного студента досі не трапилося, мовби всі вони справно оминали кабінет директорки десятою дорогою.

— Потрібна допомога?

Рен одразу ж упізнала власницю цього тихого, холодного голосу. Висока й від того ще більш худа з вигляду дівчина, фігуру котрої закутувало таке довге й пряме волосся, що Рен не знала — захоплюватися ним чи співчувати студентці, котра, певне, мусить прокидатися на годину раніше від інших, щоб розчесати всю цю красу.

— Саме шукаю, куди йти на практику. У мене...

— Я знаю, що в тебе, — перебила студентка. — Я твоя координаторка. Зви мене Діке.

— А я Рендалл Савітрі. Можна просто Рен, — усміхнулася дівчина. — Обіцяю не завдавати проблем, сподіваюсь, що ми потоваришуємо і...

— Припини.

Рен замовкла, силкуючись зрозуміти, що вже не так. Та вродливе обличчя Діке не видавало емоцій, бо скидалося на непроникну маску, де на білому тлі художник промалював стібки брів, вузькі очі й ледь помітні вуста. Вона вся мовби складалася з виточених ліній. Лише комірець блузки оторочувала грайлива хвиля мережива.

— Емоційна, завчена, ввічлива фраза, — відповіла координаторка. — У спілкуванні зі мною забудь про ці дурниці.

— Хм... — тільки й пробурмотіла Рен і обачно вирішила змінити тему: — У тебе в розкладі теж мало занять?

— Зараз — щонайбільше три на день, якщо ти визначаєш це як «мало».

— Чудово ж! У моєму коледжі було зазвичай чотири-п'ять — і щодня. Та, мабуть, тут потужна самопідготовка?

На губах Діке майнуло щось віддалено схоже на усмішку.

— Скажімо так: можеш придбати собі окрему подушку, щоб ночувати в бібліотеці.

— А як ваші ставляться до вирощування мрій? — спитала Рен, пригадуючи здивування, яке вона викликала на практичному.

— Це рідкісне вміння, якого не опанувати без тривалої практики і *специфічного* складу думок, — наче цитуючи рядок із підручника, відповіла координаторка. — Наш курс іще не брався за повноцінне вирощування — тільки за вивчення елементів схем.

— А я закінчила коледж мрієростів удома, — не без гордості зізналася Рен і тут же відчула тупий укол усередині. — Це завжди потрібна професія... — вона затнулася, бо здалося, мовби ці слова промовляє хтось інший.

— Діке, зайдіть до мене негайно, — голос директорки зненацька пролунав просто в них над головами.

— Що сталося? — стрепенулася та. — Я супроводжую підопічну.

— Кассіопея. Вона *пішла*.

— Деталі згодом, — Діке повернулася до Рен. — Третій поворот ліворуч, і сходами у внутрішній двір. Дійдеш самотійно.

Внутрішній двір виявився невеликим, а може, він таким видавався через натовп студентів. Величні стіни довкола нависали кам'яними балконами й захищали від спеки.

— Чому завжди так довго... — невдоволений голос Закса Нортон пролунав поруч: Рен знайшла поглядом його вогняні, розкошлані вітром патли.

— Тому що! — професорка Нут раптово виринула з-поміж студентів. — Вам, Нортоне, краще не висловлювати надмірних претензій, поки не належите до викладацького складу чи, не приведіть Стовпи милостиві, не обіймаєте посади директора Академії, — з цими словами викладачка попрямувала до підвищення в центрі двору.

Рен хмикнула, вдоволена тим, що рудого студента присадили. Хлопець зауважив це і раптом опинився так близько, що вона помітила кілька блідих веснянок на тонкому носі.

Закс нічого не сказав. Здоровий глузд підказував Рен, що він, цей рудий нахаба, анічогісінько їй не зробить, та щось несвідоме волато: треба тікати, тікати й не озиратися. Мовби крізь червонясті очі

Нортон прозирає хтось інший — хтось, із ким їй не хотілося б зустрітись нізащо в світі.

Дівчина відвела погляд. Рятунок прийшов зненацька.

— Агов, Закі! — чорнявий студент протиснувся через натовп і енергійно смикнув Нортон за плече. — Може, перестанеш уже піклуватися про те, щоб тебе всі ненавиділи, і натомість допоможеш мені зібрати СВІТи? — він підморгнув Рен і впевнено турнув Закса вбік. — О боги, нарешті в нас новенька! — студент, позбувшись рудої загрози, глипнув на дівчину з інтересом.

Вона відповіла усмішкою, бо то був перший з тутешніх мешканців, який скидався на товариську особу. Темне волосся хвилями обрамляло смагляве лице, під широкими бровами яскріли зелені очі. Хлопець відгорнув за вухо кілька пасом, мовби знав, що вони привернули увагу Рен, і нахилився до неї близько-близько:

— Дозвольте мені забрати ваш СВІТ, чарівна панно?

— Навіщо? — Рен довірливо глянула на раптового рятуника.

— Такі-бо правила на практичних... — прошепотів він і простягнув руку. — Опісля ви непомірно впізнаєте його серед інших.

Дівчина слухняно зняла з шиї кулон із медовою намистиною і віддала його однокурсникові.

— Вельми вдячний, — той підморгнув їй. — Побачимося!

Він попрямував до інших студентів, збираючи їхні СВІТи. Рен простежила за чорнявцем: тепла аура оточувала його і розливалася на всі боки, наче промені гарячого літнього сонця.

— Студенти, розпочинаємо! — Голос професорки Нут потону в хвилі шуму.

Погляд Рен затуманився. Коли ж туман зник, попереду простягався незнайомий проспект, оточений обабіч скляними хмарочосами.

— Нагадай, чому ми повинні це робити? — Відчуваючи ниття в спині, дівчина відірвала погляд від асфальту й озирнулася на групи студентів довкола. Усі були всерйоз заглиблені в підмітання вулиці.

— Бо це практичне на концентрацію, — незворушно відказала Діке, котра повернулася якраз на середині пари.

— Як на мене, то це примусова праця, — зітхнула Рендалл, проте далі сумлінно водила віником.

Діке стрельнула докірливим поглядом у її бік.

— Не все, що тобі незрозуміле, — неправильне. В Академії краще звикнути до несподіванок. Як і в житті загалом.

— О, повір, несподіванки мене ніколи не оминають, — хмикнула Рен, адже після аварії провалля в пам'яті все ще траплялися, хоч вона щосили намагалася не звертати на них уваги.

Краєм ока дівчина шукала серед студентів нового знайомця, котрий збирав СВІТи перед практичним. Але хлопець із сонячною аурою наче крізь землю провалився.

— Діке, а ти не знаєш...

— Слухай, Савітрі, практичне на концентрацію зветься так не задля галочки. Тож, якщо ти не сама заткнешся, тебе заткне мій віник! — перервав їх в'їдливий шепіт Зігфріда.

Діке зиркнула на хлопця так, мовби хотіла вморозити його в асфальт.

— Вона щойно приєдналася до нас. Угамуйся.

Хлопця це не переконало. Він примружив темні очі й прошепотів:

— Нові студенти приходять, такі розгублені та депресивні, блукають у пошуках шляху назад, а потім що?.. Для неї ж краще, якщо одразу відчує *прекрасну* атмосферу цього місця, щоб потім не розкисати.

— І ти взяв на себе обов'язок знайомити її з нашою атмосферою? Чи у тебе знову проблеми, які намагаєшся приховати дитинними спалахами агресії? Не бреш мені.

Рен тільки хотіла втрутитися, бо Зігфрід і Діке говорили так, мовби її поруч нема, проте за спиною студента виросла ще одна тінь.

— Зігфріде, ти здіймаєш галас. Стули, будь ласка, пельку й не змушуй мене дивитись у твій бік до завершення практичного, — прошелестів химерний юнак.

Очі його блискотіли сріблом — або ж то був дивний ефект від скелець окулярів. Проте разом із білою шкірою та ясно-блакитним волоссям очі такої барви творили гармонію. Брову хлопця розтинали срібliste кільце сережки. Рен зачудовано провела студента поглядом — його важко було загубити в натовпі ще й через височенний зріст.

— Звичайно, на Діке він не волає, — пирхнув Зігфрід, але повернувся до роботи.

— А хто це, головний на курсі? — спитала Рен.

«Це Ніколас!» — усередині її голови озвався тонкий голос.

— Зви його Ньєрдом, — байдужно відказала координаторка, котра з моменту появи довготелесого студента прискіпливо вивчала носки своїх туфель.

«Ніколас! — голос, повний дзвоників, наполягав на своєму. — Мій брат!»

«А ти ще хто?» — подумки спитала Рен, звикла до звертань внутрішнього голосу рівно настільки, аби не вважати нового гостя своєї голови чимось незвичайним.

«Ого! То ти чуєш мене! — передзвін аж захлинався радістю. — Дозволь як слід відрекомендуватися: Брюнгільда Ньєрд, перша імені цього!»

«Брюн, згинь! — голос Діке різонував, заглушуючи незнайомку. — А ти, Савітрі, повертайся до роботи».

Рен хотіла спитати хоч щось про цю чудасію, та погляд Діке вмить обернувся кригою. Голос на ймення Брюн розтанув і більше не озивався.

— Шляхи вирішення проблеми? Нові ідеї? Я розумію, що ви щойно з практичного, але вмикаймо мізки, панове! — професор на ім'я Тот бадьоро крокував поміж рядами парт, посмикуючи пальцями, наче диригент невидимого оркестру. — Невже ніхто не знає, як розв'язати цю просту, геть невибагливу проблему?

— Вона не така вже й проста, — буркнув студент із другого ряду. — Вирішувати конфлікти безкровно...

— Ось! В яблучко! — професор поправив окуляри і плеснув у долоні. — Ключове поняття «безкровно». Танцюймо від нього... Продовжить Нортон!

— Е-е-е... — Закс клацав пальцями, наче прагнув піймати думку, яка вислизала.

— Я думаю, варто спричинити трохи проблем. Стихійні лиха на обох конфліктних територіях, — Діке відкинула волосся за спину і швидко вийшла до дошки, де висіла мапа. — Отже, стихійні лиха... Вони послаблять обидві держави, особливо отут, — дівчина вказала на одну точку, — і отут, де кордон доходить до моря. Так у наших об'єктів не буде ресурсів для продовження конфлікту, допоки на першому місці стоятиме ліквідація наслідків.

— Ви жорстока, Діке! — професор заусміхався. — Жорстока, але й мислите масштабно. Але — ми не уникнемо жертв! Ще варіант?

— Пане професоре, допоки населення не постраждає від військових дій, первинні умови вашого завдання дотримані.

— Гаразд-гаразд, відповідь зараховую. Можете сідати. Ще ідеї?

— Всесвітній потоп, — мляво кинула дівчина з останньої парти, яка накручувала короткі чорні кучері на палець і всім своїм виглядом виражала суцільну нудьгу. — Проблеми зникнуть одним помахом, як і їхні джерела.

Студенти захихотіли, на обличчі викладача застиг страдницький вираз.

— О, Медее, ви ріжете мене без ритуального ножа! Хто ж так легковажить із потопами? Де ваше вроджене прагнення до миру й добробуту?

— Пане Тоте, — чорнявка посміхнулася, — ми обоє чудово знаємо, що вроджене прагнення в мене виключно до кривавих убивств.

— А це вже, — викладач поправив окуляри й уважно поглянув на Медео, — суто ваше рішення, панно Нададь. Ще ідеї?

— Треба зіграти на релігійній свідомості жителів потужнішої держави! — Нікта підстрибнула з місця. — Скажімо, з'ява великої богині, яка застерігає від війни, — і перемир'я в нас у кишені!

— Цікавий підхід, Ромі. Проте це примітивно. Загалом, панове, розробляємо ідеї до наступного заняття і штудіюємо історії цивілізацій, які вам радила моя колега пані Нут. Усім спасибі, всі вільні!

— Примітивно? — прошепотіла Нікта до Рен, котра сиділа поруч. — Та скільки разів цей метод використовували! І успішно!

Вона рвучко застібнула шкіряний рюкзак і першою вийшла з аудиторії.

— Савітрі, підійдіть, будьте такі ласкаві! — викладач поманив Рен пальцем.

Його темні очі ховались за скельцями окулярів і усміхалися по-змовницьки. Синій костюм, оторочений геометричною вишивкою, був трохи незвичним, проте личив викладачеві, як і довге волосся, зв'язане у хвіст. Учора Рен здивував би такий образ, та після важкої пекторалі на грудях Нут вона вирішила, що викладачі цілком мають право перев'язувати коси срібними шнурками з півмісяцями на китичках.

— Тож як вам перша лекція СС? — спитав Тот із зачасною надією в голосі.

— СС? — перепитала Рен, силкуючись згадати, що це означає.

— Складні ситуації! — поспіхом пояснив викладач. — Заступник директора вирішив, що така назва звучить не досить науково, тож її скоротили до аббревіатури.

— О, це вражає! — Дівчина постаралась компенсувати захопленням те, що забула назву курсу.

— Пречудово! — Професора, здавалось, задовольнила така відповідь. Він погладив підборіддя, обрамлене короткою клиновидною борідкою, і додав: — Але я геть не бачив вас, Савітрі!

— Я була присутня всю лекцію.

— А ваші ідеї? Відповіді? Де вони?

— Я сьогодні вперше й зовсім не підготувалась. Але це напрочуд цікаво: уявляти, що від нас щось залежить у глобальному масштабі.

Тот вказав на кулон з медовою намистиною:

— Від вас уже залежить цей СВІТ, Савітрі. І багато більше. Тож не дозволяйте нікому знецінювати це. Віра у власні сили — запорука яскравого життя, для котрого тутешні студенти народжені. До речі, а що ви *очікували* вивчати у нас?

— Щось пов'язане з соціальними роботами: допомагати людям і все таке. І творчий саморозвиток зацікавив. Я чула, що це основні напрями в Академії... — Раптовий пробіл у пам'яті змусив Рен замислитися над власними словами, але дівчина нізащо не зізналася б викладачеві, що не пригадує своїх справжніх планів і очікувань.

— Допомогати людям та докладати зусиль до саморозвитку — це гарні бажання, — на обличчі Тота розпливалася врочиста усмішка. — Знайте, Академія Аматерасу — місце, куди ніхто не потрапляє

випадково. Навіть якщо вам часом і здаватиметься, що це помилка... У житті повно таких моментів, тож не впадайте у відчай, — професор стишив голос. — Бо наш заклад має воістину неповторне призначення, яке я маю честь вам відкрити. Це — академія богів.

РОЗДІЛ 3

Діоніс вистрибує у вікно

«Дорогий щоденнику, тепер я студентка Академії Аmaterасу (як відомо загалу) або ж (як відомо небагатьом) навчального закладу для богів. Так. Тут повно так званих богів. Декотрі з них божественно вродливі, інші — божественно чваньковиті. Більшість поєднує в собі те і друге. Кажуть, це вроджене. Щонайменше двоє студентів до мене вже неприхильні. Єдиний хлопець, який не скидається на пафосного виродка (примітка: спитати в Діке, як його звуть), не траплявся на очі вже два дні. Список рекомендованої літератури зростає з кожною парою, а ще в мене немає жодної можливості вшитися — звідси не відраховують, тож я влипла».

Рендалл закрила щоденник і заховала його в рюкзак. Вона звикла нотувати події останнього півріччя — плекала надію, що ці замітки колись стануть у пригоді. Проте зараз відчуття, що хтось нависає за спиною, не давало зосередитися.

Дівчина закинула голову, та побачила лише розписану стелю.

«Привіт...» — несміливо задзвенів голос, який минулого разу назвався Брюнгільдою Ньєрд.

Рен зітхнула. Розмовляти з примарою напередодні суворо заборонила Діке, утім Брюн, вочевидь, не зважала на такі дурниці, як заборони.

«Твоя аура депресивна, приречена та геть розгублена! Що сталося?»

«Вдячна за інформацію, — пробурмотіла Рен подумки, розчепірюючи пальці, щоб охопити масштаб проблеми. — Це все просто велика, вселенська *помилка*. Коли я вступала до Академії... — Пробіл не давав зазирнути в це “коли”, тому дівчина безсило видихнула: — Ну, мене

ніхто не попереджав. Робота з мріями — це одне, але *боги*? Звучить, мов недоладний розіграш. Або ж я досі в лікарні та бачу сни, з яких ніколи не вирвуся».

«Не думаю, що ти сниш, — поважно заявила примара. — Хоча, правду кажучи, в моєму стані важко бути в чомусь *твердо* переконаною. Але щоби потрапити до Академії, треба мати дещо в глибинах своєї душі. У тебе це є — я *бачу* у відсвіті твоїх прегарних корицевих оченят, Рендалл. А в цих стінах немає випадкових гостей. Повіриш?»

«Брюн, знаєш, важко вірити безтілесному голосові. Та й узагалі, з тобою забороняють спілкуватися», — відверто відказала Рен, подратована своїм незнанням.

«О, але я не безтілесний голос!» — ображено заявив безтілесний голос.

Повітря зненацька сколихнулося, як водна гладінь. Пил, що втрапив у сонячне проміння, зайнявся. Рен замружилась, а коли розплющила очі, на неї вже позирала дівчина, яку наче вирізали незримі ножиці просто з повітря. Її ноги не торкалися підлоги, форма Академії нагадувала розмиту акварель, але очі кольору срібла, які Рен уже достеменно бачила раніше, зиркали впевнено й палюче.

— Колись я теж навчалася тут, — повідомила Брюн, суплячи тонкі брови, і її голос уперше зазвучав наживо, а не в голові Рен. — А давніше була істинним воїном, та втратила свій пояс і перстень, тож...

Прохолодний порив вітру обірвав фразу примари на півслові — і вона здиміла. А голос Аматерасу повідомив, що Рендалл Савітрі мусить негайно завітати до її кабінету.

— Я рада, що ви вже дізналися про істинне призначення моєї Академії, — схвально кивнула директорка. — Форма вам личить, Савітрі. Я не помилилася.

«Наче ви приймаєте нових студентів з огляду на те, чи личитиме їм форма», — похмуро подумала дівчина, переборюючи відчуття, що

сила в погляді Аматерасу зараз шпурне її через усю кімнату та пришпилить до стіни.

— Не думаю, що з мрієрости може вийти будь-яка богиня, — прошепотіла вона, не певна того, чи взагалі з когось, окрім справжньої богині, може вийти будь-яка богиня. Не певна, що взагалі причетна до цього поняття, хоча студенти й викладачі довкола такі спокійні, мовби все так і має бути.

— Вас затвердила комісія на чолі зі мною, — директорка постукала нігтем по течці з надписом «Особова справа Р. Савітрі (?)». — Тому припиніть шукати підступи Всесвіту та Колеса Долі, бо ще накличете її візит, а це останнє, що нам тут потрібно. Докладіть достатньо зусиль до навчання, і все у вас, Савітрі, складеться якнайкраще. Повірте, у мене в таких питаннях кількасотлітній досвід.

— А як щодо Брюн Ньєрд? Для неї теж усе *склалося якнайкраще*?

— Мене дивує, як вам вдається перейматися найменш значущими питаннями, — Аматерасу знову вигнула губи. Було щось у цій посмішці таке... Рен вирішила, що ненавидить її всією душею.

— Гаразд. Тоді перейдемо до значущих питань. — Вона посовалася на стільці й озвучила свій найбільший страх: — Кажуть, що Академію не можна покинути.

— Так, з огляду на безпеку, ви з нами надовго. Якщо спробуєте повернутися додому, то божественні сили, закорінені у вашій душі, далі зростатимуть, виходитимуть з-під контролю і зводитимуть вас із розуму. *Голоси* прийдуть і витіснятимуть думки, що їх ви вважали своїми. Спалахи сил сліпитимуть вас, спопеляючи всіх довкола. А коли ви опинитеся на руїнах свого життя, то більше не захочете його. І — результат завжди однаковий.

Називати результат потреби не було. Рен здавалося, що директорка смакує моторошну розповідь, яку виголошує явно не вперше.

— До того ж після вступу до Академії ви зникли зі свого попереднього життя, — вела далі Аматерасу. — Іншими словами, вам немає куди повертатися. Ще іншими словами: ні родичі, ані друзі ніколи про вас не згадають.

Рен опанувало відчуття нескінченного падіння, і вона вхопилася за бильця крісла, аби відчутти бодай щось реальне тут.

— Ви зараз, певна річ, вважаєте, що ми безмірно жорстокі. Але насправді молоді боги рідко ладнають зі своїм оточенням. Їхні сили, навіть не пробуджені, відштовхують простих людей.

— Я нікого не відштовхувала, — відповіла Рен, хапаючись за уривчасті спогади про навчання в коледжі, про друзів із розмитими обличчями, про відзнаку, котра тут нічого не значила і лише відтягувала мочку вуха вагою схованої всередині крейди.

— Тоді ваш дар гарно прихований. Або ви геній дипломатії.

— Хай заборонено покидати це місце — я можу покінчити з собою, щоб не грати у ваші ігри, — Рендалл схопилася за останню ниточку, хоч якою дикою та видавалася.

Довгі дві секунди Аматерасу дивилась на неї без усмішки.

— Ні, Савітрі, ви *не* геній дипломатії. І ви не покінчите з собою. Та годі сентиментів, перейдемо до справ, — директорка дістала з синьої теки папірець і подала його Рен. — Це список вашої групи. Прошу ознайомитися та ознайомити з ним інших. Діке, Ромі, Зігфрід, Нортон, Діоніс, Ньєрд... *Ніколас Ньєрд*, не Брюн. Він буде вашим керівником.

— Зігфрід і Нортон? — Рен, котра повільно осмислювала руйнацію свого життя, зрозуміла, що може стати ще гірше: директорка вирішила долучити її до групи з цими двома. — А можна мені...

— Ні, не можна. Савітрі, звикайте до нового статусу й поведіться відповідно. Що з вами буде, якщо так болісно реагуватимете на кожну дрібницю?

— Я теж хочу дізнатися, що зі мною буде. Це взагалі... Пані директорко, цього просто не могло статися. Зі *мною* такого статися не могло.

— Вважаєте себе особливою?

— Таж ні! Навпаки: я *звичайна*. У мене немає цих *божественних* амбіцій. Я лише вмію вирощувати мрії.

— Прекрасно. Вирощуйте.

— Але всі ці... всі ці боги ваші — вони інакші. Неадекватні. Вони втілення неприязні, пихи, злості! — Рен розуміла, що перебільшує, та Аматерасу однаково дивилася на неї з півусміхом.

— Рада, що ви змогли так глибоко проаналізувати всіх студентів за такий короткий час. Утім, це правда. Вони неприязні. Вони гнівливі або чваньковиті. Самовпевнені, самозанурені, ексцентричні. Вони —

не люди, Савітрі, й не будуть ними ніколи. Бо душі древніх, котрі оживають у їхніх людських ще тілах, завжди будуть тривожити, виривати зі спокою та звичності. Бо вони — правителі та богорівні, які глибоко всередині завжди матимуть ту іскру, котра впевнює їх у власній вищості. І з цим нічого не вдіяти... А тепер годі базікати. Поступово ви отримаєте всю необхідну інформацію. Тільки, заради богів, не кидайтесь у прірву з головою: ми в Академії дбаємо про ваше психічне здоров'я не менше, ніж про фізичне. Ви мене гарно почули?

Рен прикусила язика, щоб не повідомити директорці, що та нічого не знає про психічне здоров'я, і попленталася до виходу.

— Пані Аматерасу, — озвалася вона на порозі, — може, я загинула в тій аварії і просто сню деś між життям і засвітом?

— А ви хотіли б загинути?.. Заради першої Тріади, Савітрі, не уподібнюйтеся до тих вступників, які нестерпно драматизують усе не до кінця їм зрозуміле. Смерть значно менш драматична. Як і життя, врешті-решт.

Рен так і не дочекалася точної відповіді. Вона заховала список одноклассників поміж конспектів та рвонула додому, не зважаючи на розклад лекцій та іронічні зауваги від Брама. Крихітна, обшарпана квартира здавалася куди привабливішою за стіни Академії.

Вона невпинно смикала свої спогади, старалася віднайти, винести на поверхню ту мить, коли щось (хтось?) змусило поїхати з рідного міста та вступити сюди. Не зникала думка, що все це — засвіття, тойбіччя, посмертні марення, котрі обсіли її, адже те, що відбувається тут, не може, жодним чином не може відбуватися.

Але воно — *все* — вперто продовжувалось і невпинно відбувалося.

Тож Рендалл провела кілька днів, закутавшись в апатію та смугасте покривало. Сповзала з ліжка лише по чай чи канапки. Ридала, втирала соплі, тупилася в стелю і стримувала порив вибігти на вулицю, схопити першого ж перехожого та розповісти, що тут під боком натовп древніх божеств. Але навряд чи боги не подбали про свою таємність. Он навіть спромоглися зробити кредитки вигаданого банку, які працювали — Рен перевірила! — і не викликали ні в кого подиву. Вона намагалася знайти якусь інформацію про свій коледж — і не знайшла. Спробувала обдивитися всі свої речі в пошуках дитячих фото, старих

прикрас, конспектів, телефонів — будь-чого, що привело б її до початку. Не знайшла.

«Я не знаю, хто моя сім'я. Не знаю нікого», — мовила вона подумки, приміряючи на себе вагу цих слів.

Внутрішній голос наполегливо переконував, що все буде добре, проте дівчина не могла з ним погодитись отак завиграшки. Та вона достеменно пригадала, як опритомніла після аварії й дізналася, що ніхто не з'явився до лікарні як її родич. Друзі з коледжу розбіглися хто куди. Лікування оплачував фонд Академії. Не скидалося, що хтосьдесь переймався долею Рендалл Савітрі — і за нинішніх обставин це було на краще.

Рен у глибині душі вже усвідомлювала, що їй доведеться почати все заново, бо хай там скільки підозр щодо власної загибелі тепер метушилося в думках — однаково вранці хотілося снідати, як і всім живим. Тож коли вона врешті переборола жалість до себе, то вирішила не повертатися до цієї теми до певного часу.

Натомість вона повернулася до Академії.

— У групі — ми з тобою? — Нікта Ромі недовірливо подивилася на Рен. — Ти нічого не наплутала? Я повинна бути разом із кимось відповідного рівня.

— Це рішення директорки.

— Далеко не найкраще з її рішень.

— А які проблеми з моїм рівнем? — спитала Рен, обпалена зверхністю Нікти.

— Ох, дивися: бали за деякі практичні виводять із результатів усіх членів групи. А від цього залежить, коли знімуть ліміти...

— Але що не так з моїм рівнем? — перепитала Рен, котрій глибоко байдужі були всі ті практичні та невідомі ліміти, бо її досі тіпало від згадок про розмову з директоркою, яка ґрунтовно винесла їй мізки. — Чому це я не можу бути з тобою?

Міднокоса студентка зіслизнула з підвіконня, пригладила волосся й озирнулася на Рен.

— Ну бо я — *Нікта*, — ім'я клацнуло на її губах, мовби хтось натиснув на перемикач.

І тут — час застиг. Тіні повиповзали з кутків. Стеля здригнулася й задвигтіла.

Погляд, повний насмішки, наказував тікати. Тікати, бо темрява, темрява — вона прокинеться, темрява заковтне без сліду, темрява наниже тебе, дівчинко, на голки й розіпне в тиші, з котрої жодна стежка не виведе, жодна пісня, жодна ниточка Намиста...

Рен здригнулася від самого погляду на іронічну руду дівчину, що зараз стояла на лінії світла, але світло її мовби не торкалося. Тільки очі горіли золотим полиском, що яснішав проти сонця.

— Ще питатимеш, чому ми не можемо бути одногрупницями? — губи Нікти досі вигинались, але двигтіння вляглося. Вона повела далі: — Слухай, а Зіг хоч із нами? Чи як іще Аматерасу вирішила мене добити?

— Зігфрід у списку є, — стрепенулася Рен. — Ще Діке, Нортон, Діоніс... А хто такий цей Діоніс?

— Ловелас, якого світ не знав. А ще пияк, гультіпака, нероба та ледача задниця! — напрочуд задоволено повідомила Нікта. — Якщо побачиш його одного разу, то нізащо не забудеш. Успіхів у пошуках, я на Одіна.

— То який у нього вигляд, у того Діоніса? — вигукнула Рен навздогін, проте Нікта її не розчула чи не вирішила за потрібне дати підказку.

«Пошуки Нортон чи Зігфріда — що гірше?» — подумала дівчина. Від проблеми вибору її врятувала з'ява екзотичної чуприни Ніка Ньєрда. Рен, аби не волати, замахала руками в надії, що хлопець із висоти своїх двох метрів помітить її, проте той неквапом ішов кудись, і срібlistі очі не торкались ані грішної землі, ані простих обивателів. Коли дівчина наздогнала його і повідомила про нововведення директорки, хлопець лиш поправив окуляри-половинки й прошелестів, що візьме це до уваги.

Зігфрід, дізнавшись новину, мав не менш здивований вигляд, ніж Нікта, і повідомив, що не збирається рятувати Рендалл Савітрі від проблем.

— Я й не проситиму, — запевнила дівчина. — Скажи краще, де знайти Нортону.

— Одразу видно, що ти новенька, якщо не знаєш, де він зависає у вільний час, — примирливо відповів студент. — У бібліотеці, Савітрі, у бібліотеці.

— От немає такого в правилах! — голос по той бік бібліотечних дверей, безумовно, належав Заксові Нортону. Настільки безумовно, що Рен навіть не хотіла туди заходити. Але вона розуміла, що життя в Академії ніколи не стане бодай стерпним, якщо вона сахатиметься від підліткової агресії одного рудого нахаби.

— Нортоне, припиніть. Не хочете переглядати своє замовлення в читальному залі — геть від матеріалів, які у нас в одному екземплярі. Заради богів, чому Енлілеві ніколи не сверблять руки виносити щось із фондів? — нарікала бібліотекарка. Коли Рен зазирнула досередини, вона саме рішуче згрібала зі столу стос брошур та потертих фоліантів і бурмотіла: — Не можу дочекатися, коли ви закінчите Академію.

— Не дочекається, — Закс похмуро глипнув на книги, а тоді помітив Рен і звернувся до неї майже ввічливо: — Що, Савітрі?

— Список групи, — вона тицьнула хлопцеві під носа папірець із іменами. — Я ще шукаю Діоніса. Підкажеш мені, де його знайти, а я запишу на свій абонемент половину твоїх книг. Я ж можу це зробити, пані?

— Тільки до завтра, — відказала бібліотекарка. — Унікальні видання, розумієте. Ми не виписуємо їх із читального залу в такій кількості, яка, на богів першої Тріади, потрібна Нортоніві!

— Дякую, — Рен приязно всміхнулася.

— У Всесвіті щось зламалось, якщо існує дівчина, яка не знає Амона Діоніса бодай з вигляду, — зауважив Нортон, коли за кілька хвилин, щасливий і навантажений двома пакунками книг, вийшов із дверей бібліотеки разом із Рен. — Він десь із мене зростом, з отакими завихреними патлами, — хлопець покрутив пальцем біля скроні, тож жест вийшов доволі двозначним. — Закладаюся: Амон зараз прогулює лекцію з історії, бо завжди на ній засинає, а Нут це бісить.

Рен усвідомила: вона так захопилася пошуками, що теж прогулює лекцію. Тож Діоніс швидко вислизнув із її першочергових турбот, і

дівчина чкурнула на пошуки потрібної аудиторії.

Коли випало наступне вікно, дівчина постановила собі таки знайти нового одnogрупника попри те, що той, судячи з усього, невидимий і невловимий, як Брюн.

— Егей, новенька! Сюди! — знайомий голос покликав Рен, коли вона роздивлялася внутрішній двір через прочинене вікно в обрамленні кам'яних плетив.

Студент, якого дівчина мимоволі виглядала серед інших, визирав з-за ніг оголеної статуї в ніші неподалік.

— Привіт! — наблизилася Рендалл.

У ніші ховалося вікно із затишним широким підвіконням, яке бездоганно пасувало для пообідніх посиденьок із книгою.

— Отак уже набагато краще, — студент примружився. — З нашої минулої зустрічі я все питав себе: а якою могла б бути твоя щира усмішка? І ось нарешті маю бажану відповідь. Ти чарівна, новенька.

Рен була певна, що з вуст будь-кого іншого ці слова прозвучали б награно, проте було щось в аурі цього студента, що запевняло: він так справді думає. Юнак неприховано роздивлявся її, тож і вона дозволила собі ковзнути поглядом по кучерях, котрі, попри смолисту барву, подекуди зблискували світлими кінчиками — мовби сонячні промені лягли на його волосся й вирішили там залишитися.

— Послухай, а ти не знаєш раптом, де знайти Амона Діоніса? — спитала Рен, подумки плекаючи надію, що новий знайомець погодиться ще й погуляти з нею нескінченними коридорами Академії в пошуках таємничого студента.

— Залежить, для чого він тобі знадобився, — темно-зелені очі примружилися.

— Маю передати, що ми тепер в одній групі. А наразі я лише дізналася, що він ловелас і нероба, який спить на лекціях. А це не дуже допомагає в пошуках.

— Справді? Це ж хто так вважає? Добра дівчинка Нікс?

Хоч він і вгадав, Рен вирішила промовчати. Студент хмикнув.

— То це я той ловелас, нероба і сплюх, Амон Діоніс. Приємно познайомитись. Одразу ж порада на майбутнє: не слухай усього, що говорить Нікта Ромі. Вона мене страх як любить, але боїться в цьому зізнатися навіть собі.

Рендалл машинально відрекомендувалась і зрозуміла, що втрапила у вкрай неприємну ситуацію — ще й із єдиним студентом, який поставився до неї приязно. Проте усмішка в зелених очах свідчила, що той не образився.

— Спробую зробити життя нашої групи веселим. А тепер, люба Рендалл, мені час летіти на заняття, — чорні кучері хитнулися, хлопець переліз через підвіконня. І — вистрибнув у вікно.

Рен усе ще плуталася в коридорах Академії, проте була цілковито певна, що вони зараз на третьому поверсі.

Вона вхопилася за підвіконня і перехилилася вперед, з переляком і певністю, що люди не стрибають з вікон. Люди — не стрибають.

Та чорнявець, наче нічого не трапилося, балансував трохи нижче — на кам'яному балкончику в обрамленні струнких колон.

— Що, знову цей прикол, розрахований на новеньких? — кинув хтось позаду.

— Закі, не руйнуй атмосфери! — Амон залився сміхом, поки мурашки витанцьовували по спині Рен.

Закс Нортон підійшов до вікна і шпурнув Діонісові книгу в зеленій палітурці.

— Випросив-таки! Ти ставиш!

Чорнявець граційно ухилився від, здавалося б, неминучого удару в плече, схопив фоліант лівою рукою та обурився:

— Якщо ти зіштовхнеш мене вниз томом «Історикових переказів про Стовпів», то хто виставлятиме?

— Слушно! Тоді наступного разу — плата наперед! Бо не треба було з бібліотекаркою гризтися, — Закс закинув голову і розсміявся.

Рен краєм ока стежила за рудим студентом. Примітила, що під лівим оком у нього тонка смужка шраму. А очі — з незвично червонястими райдужками — почервонілі від потрісканих капілярів: схоже, Нортон не одну ніч скнів над книгами.

Тим часом Амон помахав їм рукою та пірнув усередину.

— Це було... неочікувано, — Рен нарешті вгамувала мурашок.

— Спокійно, Савітрі, — новоспечений одnogрупник сховав руки в кишені. — Діоніс любить справляти враження і знає, як це робити. А якщо він здуру переламає собі всі кістки, то їх рано чи пізно зцілять у нашому госпіталі.

Діке сприйняла новину стримано, як і Ньєрд. Лише розповіла, що постійних груп ще не формували, бо за ті півроку, які пропустила Рен, усі зосереджувалися на осмисленні свого нового становища та відході від минулого життя. Та на запитання про її власне минуле життя координаторка повідомила, що це дуже й дуже негrecно — питати таке в стінах Академії. Тож Рен залишилося послухати її й вирушити на першу практику до Діти.

— Дороженькі, увага! — продзвеніла професорка Діта і схилила голову, оточену сонячним ореолом, у бік лісу, а тоді витримала значущу паузу, щоб усі встигли оцінити зелене плетиво гілок, яке виникло тут уранці не без її участі.

Рен уклала з собою мовчазну угоду сприймати такі речі як належне, бо що з того засвіття візьмеш? Внутрішній голос, щоправда, дошкульно допитував, чим же цей світ менш суцільний, але дівчина ігнорувала його.

— Завдання просте: зайти в ліс і вийти з нього. Стежку ви оберете самі, — губи Діти блиснули усмішкою. — Усе зрозуміло і просто, так, любчики?

На останній фразі Амон пирхнув. Діта нахмурила світлі брови і знайшла хлопця поглядом:

— Ви, Діонісе, горе моє любе, можете навіть не починати — у вас недопуск!

— За що-о? — сторопів той.

— За прекрасні очі. А також за останні *сім* прогулів. Щодо інших: не смійте застосовувати унікальні навички — я дізнаюся. Енлілю, Агні, це зокрема до вас! Врешті, нічого особливого я не підготувала.

— Брехня, — шепнула Діке на вухо Рен. — Передай Ромі.

— Ромі, вони...

— Чула-чула! От же ж, ніколи не може відверто сказати, що на нас чекають ріки крові та переламані кінцівки!

— Думаєш, попереду *щось таке*?

— Ага. Надто багато нещодавніх практик були мирними й нудними.

«Краще б вони такими і залишались...» — подумала Рен.

Ліс мав світлий і привітний вигляд. Точніше, повинен був би мати: дівчина бачила, як сонце падає на землю, прорізаючись між листям, як соковита зелень шелестить від полудневого вітру, як гілки дерев переплітаються вгорі... Проте пригнічення розливалось всередині. Можливо, через те, що стежка спускалася до яру, а може, так впливала самотність. У повітрі висіла задуха, така важка, що ще трохи — й можна буде її відгортати руками.

Опинившись на дні яру, Рен вирішила, що колись його прорізала річка. Звичайно, цього лісу насправді не було. Проте ґрунт на дні віддавав вільготою, а подекуди навіть прозирали замулені калюжі. Стежка вела в болото.

Чвалати по коліна в багнюці не хотілося. Тому дівчина схопилася за найміцнішу на вигляд гілку розлогого куща і почала підійматися крутим схилом. Та тільки-но ступила на суху землю, усе довкола здригнулось. Земля втекла з-під ніг, мовби хтось згріб її в кулак і зім'яв, як недолугу декорацію. За мить Рен віднайшла себе внизу, в болоті, й зрозуміла, що зійти зі стежки, наміченої викладачкою, не вийде.

Вона втерла очі й поволі потюпала вперед.

За кілька хвилин і натяку на стежку не лишилося. Тонка пелена туману заструменіла від землі, і здавалось, що навіть туман цей утруднює кроки. Після тривалого блукання слизька хляпанина під ногами вже квацяла в черевиках. Чорні скелети всохлих дерев непомітно прийшли на зміну бурхливій зелені.

— Що, вже здаєшся?

О диво — людський голос! Дівчина блискавично озирнулася в надії віднайти компанію в цій неприємній пригоді.

— Нортоне, там і стій!

Рен кинулася до рудого студента й пообіцяла собі пропускати повз вуха його знущальні коментарі, аби тільки вибратися. Проте фігура

хлопця здригнулася, похитала головою й безмовно розчинилася в тумані.

— Савітрі, може, залишишся назавжди тут і позбавиш нас від майбутніх проблем?

До туманного образу Зігфріда дівчина вже не поспішала — він зник сам, залившись невеселим сміхом.

— Ми ніяк не можемо опинитися в одній групі! — ілюзорна Ромі стрибала над сухими гілками й корінням, об яке Рен обдерла ноги.

Болото глибшало, сутінки заливали все чорнильними плямами.

— Чарівна новенька, як же ти мене розчарувала... — в очах Діоніса чаївся осуд, а не усмішка.

Рен відчайдушно захотіла рвонути з місця, але не змогла навіть підняти ногу. Щось тримало її. Щось чіпке і слизьке. Буре багно під ногами забулькотіло.

«Там нічого немає! Ти пройдеш і переможеш!» — наполягав внутрішній голос.

— Там лише страхи твої, слабкодуха дівчинко, — зітхнув туманний Діоніс. — Страхи з тобою повсякчас, від них нема втечі.

Болото булькнуло, наче на підтвердження його слів.

— Здаюся, — шепнула Рен, розглядаючи подряпані долоні. Ніг вона вже не відчувала. У голові паморочилося від задухи. — Здаюся, пані Діто, — повторила вона, бо перед початком практичного викладачка запевнила, що почує, коли хтось забажає припинити. А вона хотіла цього понад усе, мовби слова туманних одногрупників вимели рештки сил.

І справді — тієї ж миті свіжий вітер вривався в стіну туману. П'яний запах, у якому тремтіли троянди, півонії та морська сіль, заповнив усе довкола. І тут Рен побачила те, чого найбільше боялася: ніякого болота й близько немає. Залита сонцем стежка вела вперед, петляючи в траві. Зненацька захотілося опуститися на землю і нікуди більше не йти, але поява викладачки внесла корективи в ці розпачливі ідеї.

Зблизька Діта засліплювала. Її шкіра й волосся свіtilись, а очі... Слово «блакитні» просто не могло вмістити їхню барву. Та й слово «викладачка» не надто їй личило. Проте ця бездоганна краса навіювала Рен не захоплення, а переляк, мовби одного погляду вистачало, аби засліпнути навіки.

Повітря довкола професорки двигтіло. Обличчя Діти заливало невдоволення — безумовно, найпрекрасніше невдоволення у світі. Вона підпливла до Рен.

— Отож? — Її погляд наганяв більше страху, ніж манівці в лісі. — Перефразую запитання: самі підете далі чи вивести вас, любонько?

— Я з вами. — Рендалл миттєво зважила всі «за» і «проти» й зрозуміла, що з неї досить цієї практики.

— Звичайно ж! — Діта граційно сплеснула в долоні, і перед нею розгорнулася сріблиста стежка, достоту шовк, напнутий на вітрі. — Ходімо.

Рен дивилась лише під ноги і за всю дорогу не відривала погляду від срібного шляху. Професорка теж зберігала мовчанку, проте наприкінці озвалася:

— Дорогенька, пані директорка вважає, що у вас є *сила*. Унікальна і велика, звичайно ж. Невідомо яка, звичайно ж. Але я вважаю, що навіть боги помиляються. Сьогодні ви продемонстрували найгірший результат серед усіх, Савітрі. У вас немає жодної сили, тож не вибудовуйте собі ілюзій і знайте своє місце. Так буде краще.

Рен вирішила, що найкращий вибір — промовчати. Нульові бали не видавались їй нічим трагічним.

— Вона сказала, що в мене немає жодної сили, — розповіла дівчина Нікті та Діке наступного ранку, коли сіла поруч із ними на лекції Нут. — Наскільки це погано за тутешніми уявленнями?

— Це значить, що Діта вважає тебе гарненькою! — тихо захихотіла Ромі. — Вона не терпить гарненьких. Я чула, що саме тому в нашої Зірки Агні немає *жодних* занять у професорки.

— Або в тебе *справді* немає особливих умінь, — резонно додала Діке. — Але ж ти й так не мрієш про вступ до Тріади.

— Скажу більше: я поняття не маю, що таке Тріада.

— Трійця найпафосніших божків, куди обирають за особливі заслуги чи вміння, — пирхнула Нікта. — Індивідуальна навчальна програма, де право задирати носа до стелі й зайві вимахони йдуть у наборі зі званням «кандидата». І типу згодом вони будуть якось близько від оцього світу, і типу це на все позитивно впливатиме... Але наразі їх

тільки двоє: вочевидь, в Ама особливі критерії відбору, якщо вона не вподобала більше нікого...

За кілька днів (не без допомоги координаторки) Рен почала більш-менш орієнтуватись у розташуванні аудиторій і хитрих сплетіннях коридорів. Нортон не особливо з'являвся на очі: він бовванів самотньою тінню в бібліотеці, забарикадувавшись з усіх боків книгами. До здивування Рен, Закс виявився одним з найстаранніших студентів, попри свій надміру вогняний характер. Амон Діоніс же при зустрічах завжди всміхався так, що дівчина була ладна віддати половину своєї потенційної сили за ці миті тепла.

Божественний університет у сплетіннях засвіття виявився більш-менш стерпним, — вирішила Рендалл після перших тижнів навчання, страждання, нічних ридань, нульових балів з несподіваних предметів і осмислення свого становища. Та й майбутні боги врешті почали показувати інші риси, окрім вогнезаймистих.

Довгими вечорами у своїй квартирі Рен роздивлялася зірки, пекла сирники з родзинками і часом била чашки. Останнє, як повідомила їй Нікта тоном експерта, не дивина — так вихід знаходила химерна сила, яка жила в кожному з них.

Медова намистина, яка звисала з чорної стрічки, повсякчас нагадувала про слова директорки: колись кожна така зірка дасть народження новому світові. Одному зі світів, які мають скластись у новий візерунок зруйнованого Намиста. Від подальших розпитувань Аматерасу відмахнулася, мотивуючи це тим, що Рен ще *надто людина*, щоб заглиблюватись у деталі. Рен цілком подобалося бути «надто людиною», проте мерехтливий СВІТ на шиї вже здався їй невід'ємною частиною.

Здавалося, нове життя з усією його химерністю починає торувати собі таке-сяке русло. Аж до моменту, коли посеред чергової лекції Одіна, поки викладач кляв недолугість Бальдра незрозумілими дев'ятьма світами, Зігфрід рушив до дверей. Ніхто не звернув на це уваги, як і на його блідість. А на півдорозі хлопець знепритомнів і не повернувся до тям.

РОЗДІЛ 4

Лікувальні методи Нікти Ромі

Лекція Одіна закінчилася тієї ж миті, як Зігфрідове тіло торкнулося підлоги. За кілька хвилин непритомний студент уже лежав на скрипучому госпітальному ліжку, важко сапав та здригався, мовби з кожним вдихом у легені потрапляли скалки скла.

— Ось вам іще один, — похмуро видушила Медея, від якої на лекціях зазвичай долинали в'їдливі та іронічні зауваги.

Очевидно, всі знали, що відбувається. Всі, крім Рендалл.

Щойно Зігфріда забрали до госпіталю, як студенти валом рвонули туди ж. Вони зібрались у просторій палаті і жадібно спостерігали, як заклопотана Аmaterасу чаклує над смертельно блідим хлопцем на смертельно білій постелі. Відненавна Рен нудило від холодних лікарняних кольорів, але вона не могла відвести погляд.

Шепотілися, що директорка прибігла — *директорка! прибігла!* — до госпіталю чи не швидше, ніж туди принесли непритомного студента. Зараз довгі й тонкі пальці Аmaterасу блукали тілом хворого, мовби намацували невидимі ланцюги та замки, які треба розбити. Здавалося, директорка нікого не помічає довкруг — тільки незримого, неназваного ворога.

Зігфрід раптом застогнав і скорчився. Його тіло сіпнулося, задрожало, а тоді почало повільно, конвульсивно відриватись від лікарняного простирадла, мовби той неназваний ворог тягнув його за собою вгору.

— Оце вже ні... — прошепотіла Аmaterасу і клацнула пальцями. — Нікуди ти не щезнеш! Ти — воїн, і місце твоє — тут!

Тієї ж миті тіло Зіґфріда вдарилося об ліжко, наче його притиснули зверху. Воно дрижало й сіпалося, аж доки Аматерасу не схилилася над студентом сама, мовби хотіла втиснути його в матрац невидимим пресом. Проте минуло кілька секунд — і її пальці провалилися крізь цей прес.

Хтось поруч із Рен зойкнув. Дівчині кортіло зрозуміти, що коїться, але студенти зберігали могильну тишу, а з кам'яного виразу обличчя директорки скидалося, що нічого хорошого.

Хвиля енергії зашипіла в повітрі й відкинула Аматерасу від Зіґфрідового ложа — вона впала на крісло. Бездоганно укладені коси розметалися по плечах, посипалися золоті шпильки, з-під довгих нігтів порснула кров, так недоречно подібна барвою до її сукні. Рен мимоволі подумала, що тому Аматерасу й носить багрянець — бо він наче кров, бо в її житті, мабуть, багато крові.

Директорка зі стогоном підвела голову і зиркнула на студентів.

— Ану геть звідси! Це кінець, коли хто ще не помітив...

— Аякже! — озвався дівочий голос, повний роздратування. — Аякже!

Нікта Ромі розштовхала ліктями юрбу і вибилася вперед.

— Ну ти й нарався, одоробло банькате! — вона в два кроки опинилася біля ліжка, над котрим тремтіло в конвульсіях Зіґфрідове тіло.

Нова хвиля енергії прощурхотіла поряд, але Нікта навіть не звернула на неї уваги. Тим часом штори зірвалися з карниза, скляні банки забряжчали на полицях і паркет захрускотів, вкриваючись тріщинами.

— Лицар! Воїн! — випалила студентка. — Та бовдур ти, а не лицар, Зіґу!

Під тихий стогін хворого Нікта підняла стиснуту в кулак руку і з усієї сили вгратала його попід ребра.

— Телепень, якого жодна Тріада не бачила!

Ляпас по лицю.

— Виродок останній із кандидатів!

Ще один ляпас.

— Брехло Стовпам на сміх!..

— Ти ж його вб'єш! — кинув хтось із поміркованих студентів.

— Та байдуже! — знавісніла Нікта. — Якщо він *тільки* посміє піти, то хай краще здохне від моїх кулаків тут і негайно!

Директорка на диво спокійно спостерігала, як Ромі лупцює і так ледь живого з вигляду хлопця. Вона зручніше вмостилася в кріслі і похитувала ногою, а кров сочилася з-під її нігтів і капотіла на чисту підлогу.

— Ти обдурив мене! А мене, пане лицарю, не обдурює *ніхто*! — засапано видихнула дівчина й раптом схлипнула, але не дала жодній сльозі впасти, лише прошепотіла щось. Рен розчула слово «угода».

Зігфрідове тіло здригнулося, його шарпнуло вбік. Хлопець ударився спиною об стіну, навздогін йому полетів чорний черевичок.

— Ні, я сказала!

Дівчина босоніж застрибнула на ліжку і вхопила Зігфріда так міцно, що Рен не сумнівалася ні миті: немає сили, співмірної з її бажанням порятувати друга. Немає сили, котра змусить Ромі розімкнути тонкі руки. Бо те, що ховалося на споді, під клацанням імені «Нікта», не знало заперечень.

Невидимі ланцюги зі скреготом розірвалися — хлопець заgrimів просто на підлогу, а з ним і міднокоса дівчина. У тиші, яка запала по тому, вчувалося лише поскрипування крісла Аматерасу.

— Він переборов межовий стан? — за кілька тривожних секунд почулося зі студентського натовпу, що вже перегородив коридор біля палати.

Зігфрід нерухомо лежав на потрісканому й закривавленому паркеті, серед битих пляшечок із ліками, які дивом не поранили нікого. Він більше не хрипів і не здригався, хоча страшна блідість не відступила. Утім, щось інше, незримо й важке, вивітрилося з палати, позбавляючи всіх від заціпеніння та страху. На підвіконні стелилося сонце. Нікта усміхалася переможно, її очі блискотіли.

— Розходьтєся, розходьтєся, — кивнула Аматерасу і схилилася над непритомним студентом. — Критична загроза позаду. Завдяки Ромі. А ви всі що тут забули? Годі зривати навчальний процес! Бальдре, Тессе, покладіть хворого на сусіднє ліжку, і щоб я тут нікого більше не бачила.

Директорка стріпнула кров з пальців, наче щойно прокинулась від довгого сну, і почала підбирати смоляні пасма та заколювати їх

довгими золотавими шпильками.

Рен вислизнула в коридор однією з останніх: хотіла зачекати Нікту й розпитати про все. Проте міднокоса студентка вместилася на краю Зігфрідового ліжка і, схоже, не планувала нікуди йти.

Тож Рен вирішила шукати відповіді деінде й позадкувала від дверей палати.

— Дивися, куди ноги несуть! — різкий покрик обірвав її думки.

— Нортоне, тебе мені й треба, — зраділа дівчина, хоч ледь не врізалася в рудого студента, який володів умінням вискакувати з-за поворотів на високій швидкості. — Поясни мені дещо, будь ласка.

— Маєш координаторку, в неї й питай. Я поспішаю. — Хлопця перспектива поспілкуватися не зацікавила.

— Не хвилюйся, і в неї запитаю. Але ти, певна річ, знаєш усе краще. — Вона усміхнулася в надії, що крапля лестоців щодо знань чванька Нортонна спрацює, і зиркнула в його очі. — Що сталось із Зігфрідом?

Закс примружився.

— Савітрі, є речі, в котрі краще не влізати. Ти — мрієроста, так? То роби свою справу й не вишукуй проблем.

Рен зціпила зуби, смакуючи думку про те, що одного дня таки зарядить Заксові ляпаса за його поведінку. Утім, той день був ще неблизько, бо насправду дівчині не доводилося нікому давати ляпасів і вона підсвідомо боялася, що в потрібну мить схибить або ж Закс перехопить її руку і... і зробить *щось*.

— А хочеш я візьму на вирощування твою мрію? — запропонувала Рен, озвучивши недавню ідею. — Оту нездійсненну. Я ж насправду мрієроста. Як на те пішло — найкраща з випускників свого коледжу.

Одну довгу мить їй здавалося, що ця спонтанна пропозиція — правильна. Що вона знайшла ключ, відповідь, шлях до порозуміння з одногрупником. Його очі дивилися на неї зі здивуванням і, здається, несміливим інтересом.

— Чому людина, у якої є хоч трохи здорового глузду, хотіла б узятися за щось безнадійне?

— Бо я люблю виклики. Коли вперше взяла до рук твою мрію, відчула, мовби вона — для мене. Тобто — випробування для мене. Рубіж, який я маю перетнути, щоб піднятися ще на сходинку вище.

Закс криво усміхнувся:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.